

.....

Bij het geluid van de deur van het hotel draaiden Jaime en Diego zich om en keken me brutaal aan. Ze woonden al jaren in het tehuis maar de straat was hun echte thuis. Ze kenden er alles en iedereen. Van Kim hadden ze gehoord dat ik graag foto's wilde maken en hadden aangeboden mijn gids te zijn in de jungle van de achterbuurten. 'Als iemand u daar kan beschermen, zijn wij het wel, *señor Paul*,' had Jaime gezegd.

Jaime was duidelijk de slimste van de twee, dat zag je aan zijn ogen. Het was ook een heel knappe jongen met zijn egaal bruine huid en donkere krullen. Als je hem in Europa zou tegengekomen, had je gezworen dat hij uit Italië kwam.

Diego had meer indiaanse trekken en was een stuk kleiner en dikker.

'Goede morgen, *señor Paul*,' zeiden ze in koor.

'Ook goede morgen, *señores*,' antwoordde ik grijnzend.

'En, waar gaat de reis vandaag naar toe, *señor*?' vroeg Jaime.

'De *Maras*.'

Een paar tellen keken ze me overdonderd aan. Toen begonnen ze hartelijk te lachen.

'Wat is er?' vroeg ik. 'Is dat zo gek dan?'

Alsof ik ze net de beste mop aller tijden verteld had gierden ze het nu uit en sloegen elkaar op de schouders. Ietwat verloren stond ik ernaar te kijken.

Jaime was de eerste die weer een beetje tot bedaren kwam. 'Goede grap, *señor*, goede grap,' zei hij en hij proestte het weer uit.

'Weet u wat dat zijn, *señor Paul*, de *Maras*?' vroeg Diego.

'Natuurlijk, dat zijn de jeugdbendes hier.'

Diego keek me serieus aan. 'Jeugd bestaat hier niet, *señor Paul*. Alleen maar bendes.' De ernst waarmee hij het zei verraste me.

'Hoe bedoel je, Diego?'

'Voor een bende maakt het niet uit hoe oud je bent. Op het moment dat je lid wordt, ben je volwassen.'

Ik knikte begrijpend. Blijkbaar lag het woord jeugd hier heel gevoelig. Ze voelden zich natuurlijk volwassen en wilden ook als zodanig gezien worden. Als kind telde je niet mee.

'Maar wat viel er dan daarnet te lachen?' vroeg ik.

Diego grijnsde. 'Wat dacht u? Gaan Jaime en ik er nu net voor zorgen dat u geen *Maras* tegenkomt en dan zegt u doodleuk dat u ze op wilt zoeken.'

‘Ik snap het. Wat stellen jullie voor vandaag dan voor?’

‘Ons leek de vuilnisbelt een goed idee,’ zei Jaime. ‘Daar zijn altijd veel kinderen en u wilt toch kinderen fotograferen?’

‘Daarvoor ben ik hier, ja. Hoe zullen we gaan? Lopend, of met de taxi?’

‘Lopend,’ zei Jaime terwijl Diego ‘met de taxi’ riep.

Ik moest lachen. ‘Wat is het nou? Een taxi of de benenwagen?’

Jaime en Diego keken elkaar aan. ‘Lopend,’ besloot Jaime. ‘Op de terugweg kunnen we altijd nog een taxi nemen.’

‘Oké, laten we gaan dan.’

‘Geef die tas maar aan mij,’ zei Diego wijzend op mijn fototas. ‘Die draag ik wel.’

Met mijn fototoestel paraat liep ik naast hen mee. Na een paar honderd meter verlieten we de hoofdstraat en doken onder in een wirwar van haaks op elkaar staande straatjes die tot mijn verbazing op zijn Amerikaans genummerd waren. Na een tijdje kreeg ik het gevoel dat we totaal willekeurig links en rechts afsloegen en enorm omliepen en zei ik dat ook. Diego antwoordde dat mijn gevoel klopte, maar dat dit de enige manier was om de bendes te ontwijken.

Terwijl ik af en toe stopte om een foto te maken vertelde Jaime over de *Maras*. Dat je er vanaf je zevende lid van kunt worden, dat hun territorium *Barrio* heet en dat een aanvoerder *Big Palabra*, ‘het grote woord’, genoemd wordt.

‘En als ze elkaar groeten, maken ze dit teken,’ zei hij en hij stak de drie middelste vingers van zijn rechterhand naar beneden. ‘Zo herkennen ze elkaar ook.’

‘De hoofdletter M,’ verduidelijkte hij.

‘Ja, maar dat is toeval,’ wierp Jaime tegen. ‘Het is eigenlijk het satansteken.’

Verbaasd keek Diego hem aan. ‘Echt waar?’

Jaime trok een verontwaardigd gezicht. ‘Denk je soms dat ik hier s sta te liegen? Maar of ze er nu de drietand mee bedoelen of de hoorntjes van de duivel, dat weet niemand.’

‘Je bent goed op de hoogte,’ merkte ik op.

Jaime spuugde op de grond. ‘Dat is ook niet zo moeilijk met een vader en een moeder die lid waren.’

Ik bleef staan en keek hem aan. ‘Waren? Zijn ze er dan uitgestapt? Ik dacht dat je er voor je leven aan vast zat.’

‘Dat is ook zo,’ antwoordde hij onbewogen. ‘Mijn moeder probeerde als hoer wat bij te verdienen en kwam de verkeerde klant tegen en mijn vader is vermoord door een

vijandelijk bendelid. Niet omdat hij hem provokeerde of zo, maar gewoon omdat die klootzak een moord moest plegen om toegelaten te worden tot zijn *Mara*.'

Even wist ik niet wat ik moest zeggen. Het kwam zo emotioneel uit zijn mond dat de rillingen over mijn rug liepen.

'Hoe oud was je toen het gebeurde,' vroeg ik zacht.

'Toen mijn vader vermoord werd? Zeven. Ik had net mijn eerste tattoo van hem gekregen.' Al lopend stroopte hij zijn shirt op en liet me zijn rechterschouder zien. *Vida loca* stond er met krullende letters, 'gek leven'.

'En je moeder?'

'Twee jaar geleden. Maar ik zag haar sowieso weinig.'

'Waarom dat?'

'Na de moord op mijn pa wilde ik meteen lid van de bende worden zodat ik hem kon wreken. Maar mijn moeder wilde dat niet. Ik was haar enige overgebleven kind, mijn twee oudere broers waren toen ik nog een baby was bij een politierazzia in de *Barrio* doodgeschoten, en ze wilde mij niet ook verliezen. De bende begon echter druk op haar uit te oefenen, had het over de schande die ze over de *Mara* opriep en uiteindelijk heeft ze er toen voor gekozen om zelf lid te worden. Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik haar nog bont en blauw thuiskomen.'

Ik fronste mijn wenkbrauwen. 'Bont en blauw?'

'Als je in een bende opgenomen wilt worden, moet je een *jumping in* doorstaan. Dan wordt je dertien seconden lang door alle bendeleden geschopt en geslagen. Je mag alleen je gezicht beschermen.'

'En je ballen,' zei Diego. 'En als je je probeert te verdedigen, beginnen ze gewoon weer van voor af aan.'